

ANALISIA

Testuinguruak errazten duen errepresioa

Xabier Letona

@xletona

ARGAZKIA: EUSKO JAURLARITZA

Pentsatzen du PPK oraindik badela zukutzerik euskal gatazkaren atala eta komeni zaionean hala egiten du. Boterea duenak finkatzen die memoriaren edo demokraziaren marra gainerakoei: bai ezker abertzaleari, baina baita aliatu jeltzaleari ere. Katalunian ere berdintsu ari da jokatzeko alde horretatik.

Madrilek ehunka preso politiko ditu bere eskuetan, estutzeko eta nahieran erabiltzeko. Pertsonen eskubideen erabilera politiko oso argia da, bai presoena bai beren senideena, baina tira, gutxitan entzungo diezu politikari jeltzaleei halakorik azaltzen publikoki, nahiz eta pribatuan hala dela onartzen duten. Badakizue, izan behar da pragmatikoa.

Egoera honetan memoriaren alorrean egiten dena ahuldade handikoa da. Ez dut zalantzan jartzen bide horretan ezker-eskuin lanean ari diren pertsonen borondate ona, baina zalantza handiak ditut iraganaren irakurketaz dagoen kontsentsu ezarekin zerbait lor daitekeen; eta zeresanik ez, ez dut inongo zalantzarik, PPren egungo politikarekin eginetako dela ezer lortzea.

Egiazko bake prozesu baten testuin-

guruan baino, irabazle eta galtzaileen logikan eraiki nahi dira ETaren ondorengo adostasun berriak. Eta egungo baldintzekin, adostasun horiek nekez emango dira, besteak beste, ezker abertzalearen espazio sozio-politiko zabal horrek ez diolako uko egingo bere 50 urteko historia anitz horri. Edo, ETatik harago eta honen jardura armatuaren aurka egonda ere, PPren jarrera inposatzaile eta errepresiboa erresistentzia askoren bilgune ere bilakatzen delako.

Testuinguru horretan kokatu behar da ETaren biolentzia injustua izan dela esatea ala ez, edo presoei ongi etorriak egitea. Gauza bat da ETA gorestea, eta beste bat sufritu duenari elkartasuna agertzea, maite denari ongi etorria ematea. Partehartzaileen mezuak, hitzek eta azalpenek finkatu beharko lukete ETaren gorespenarekiko muga, ez ongi etorri ekitaldiak berak, bestela ekitaldi horiek ere "dena da ETA" politikaren barruan sartzen ari dira, horrek dituen ondorio ezagun guztiekin. Testuinguru horretan hobeto ulertzen dira Oihana Garmendia, Miren Zabaleta, Antton Lopez eta Olatz Dañobeitiaren atxilotetak.

EKONOMIAREN TALAIAN

Urkulluk eta Barkosek ezin dute beste aldera begiratu

Juan Mari Arregi

Euskal pentsionisten etengabeko mobilizazio masiboek ezin dituzte Hego Euskal Herriko arduradun politikoak axolagabe utzi, Uxue Barkos eta Iñigo Urkullutik hasita. Ezin dute Madrilera begiratu eta ezikusiarrena egin, arazoa beraia ez balitz bezala.

Urkulluk eta Barkosek erantzukizun handia dute, euren eskumenekin milaka euskal pentsiodunen ordain-sari miserableak hobetu ditzaketelako. Badakite Madrilera, Mariano Rajoy buru, ez dituela pentsionisten eskakizunak aseko. Alargunen gutxieneko pentsioak baino ez ditu ukituko, jasotzen duten kopuru eskasa apur bat igoko du besterik gabe.

Bi lehendakariak badakite euren lurraldeetako 200.000 biztanleek 300 euroko alarguntza pentsio negargarriak edo 700 euroko pobrezia-aren langatik azpikoak kobratzen dituztela. Europako Gutun Sozialak 1.080 euroko gutxieneko pentsioak ezartzen ditu. Urkulluk agintzen duen erkidegoaren kasuan diputazioek 1.200 milioi euro gehiago bildu dute aurten. Eta Barkosenaren kasuan diru-bilketa ona izan da baita ere. Testuinguru horretan, zergatik ezin da onartu euskal erakundeek Estatuko miseria-azko pentsioak osatzea, kontuan izanik europar gutunak hori eskatzen duela? Urkulluk eta Barkosek ondo dakiten bezala, gutxieneko pentsioak DSBE eta antzeko laguntza bidez osatzen segitzea erabat urria da: 1.080 eurotik oso urrun, pentsioak hutsalak dira hala ere.

Pentsioak duintzea lehentasun kontua da, aberastasuna banatzeko orduan jartzen dena. Oinarritzak da kalean dauden pentsionisten aldarrikapenak entzutea, denak oso arrazoizkoak eta onargarriak baitira. Borondate politikoa besterik ez da behar.